

Ulrik **H**uusom

Maxima **A**moralia

*En **U**artig idéhistorie*

*fra oldtid til nutid, eller:
Kropsformernes filosofi*

Liebhaberbog

Maxima Amoralia

Af samme forfatter (2016)

- ⌘ Værensfilosofiske Tvekampe: *Hundefilosoffer, fra Diogenes i tønden, over Nietzsche til Heidegger & Sloterdijk* - eller: Fra hundehus til damehus
- ⌘ Sørisk Sex – *Kierkegaards R*v og den engelske syge*
- ⌘ Filosofinæse og *pædagogisk filosofi* (Idé- og tankelaboratoriet I.)
- ⌘ Liebhaberloven: Spektakulørte teser og Tilbageskrævspartiet · *En Debattlingbog*
- ⌘ Knockoutbogen o.a. englelige næsestyvere: *U-censureret tankedagbog i en pul'itisk tid*
- ⌘ Filosofisk Veto: *U-censureret tankedagbog II*
- ⌘ Orangeadebogen - *filosofisk kridhvidbog: U-CENSUR III*
- ⌘ ”Har du talt med din hjerne i dag?” *Klaviatur til teknologifilosofi og videnskabsteori* (Idé- og tankelaboratoriet II.)
- ⌘ For Filosofiske Øjne: *En filosofisk parlør*
- ⌘ Gruens filosofi og parlør: *Kommenterede One-liners*
- ⌘ Positioneringens idéhistoriske oprindelse – *højre eller venstre om? Lille håndbog til politisk partihistorie*

Ulrik Huusom

.

Maxima Amoralia

*En Uartig idéhistorie fra oldtid til nutid,
eller: Kroppformernes filosofi*

Liebhaberbog

Ulrik Huusom
Maxima Amoralia

Copyright © Ulrik Huusom og Forlaget Liebhaverbøger, 2016

Omslag: Ulrik Huusom

Forsidefoto ved José-Manuel Benito. Frk. Lespugue, replika. Originalen er anslået til 25.000 f.v.t. Siden 1864 er lignende statuetter blevet kategoriseret 'skamløs Venus'.

ISBN: 978-87-996552-1-2
EAN: 9788799655212

1. udgave, 2016

Forlaget Liebhaverbøger
kontakt@liebhaverbog.dk
www.liebhaverbog.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Herunder oversættelse. Ingen dele af publikationen må reproducere, lagres i et genkaldelsessystem, eller fotokopieres, elektronisk, mekanisk, optaget, eller andet, uden forudgående aftale og tilladelse fra Forlaget Liebhaverbøger. Korte citater i forbindelse med anmeldelser er undtaget. Denne udgave må ikke gøres til genstand for udlån. Fotokopiering, eller anden mekanisk/digital gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne bog, eller dele deraf, er ikke tilladt ifølge dansk lov om ophavsret.

Indhold

Forord: Tre uartige teser	7
Indledning: Metoder og undersøgelsens gang:	
Kildeanalernes fejlbehæftethed	10
Sproglig kriminalitet	12
Anvendte tegn og forkortelser	25

Første del: Verdens(b)ryster

Verdensrøven korrigeret	26
En uartig tese: <i>fortrinsvis brysttøj</i>	44
Idéhistoriske nedslag og oversigter	53
Brysttop 11	85

Anden del: Verdensvulvaen

To teser: Navle- og brystpikkens indflydelse	93
Idéhistoriske nedslag og oversigter	108
Malerkunstens Venus 'er: Bluffærdig eller bluffærdig?	125
Top 14	146

Tredje del: Verdenspikken

Kors-i-røven	155
Idéhistoriske nedslag og oversigter	169
Top 16	200
Fremtidssex: Top 10	209

Fjerde del

Perspek(s)tiver og konsekvenser i vor tid

a) Pulitik og pikuniære områder	211
b) Udklædning og afklædning	244
c) Flere kropstegn	276
d) Nærig, næring og nydelse	312
e) Parringsdans og –musik	324
f) Sport ist das Ort: abort, afsport eller, vig bort?	342
g) Arkitektur, sexbomber og andre teknikker	376
h) Flere stive tegn	419
i) Opsamling på den vedholdende religionani	426

Femte del

Juridisk efterspil?	442
Konklusioner: Smid sutten	450
Efterskrift: Ryst hjernen	452
Anvendt litteratur	455
Detaljeret indholdsfortegnelse	463

Forord: Tre uartige teser

Når jeg hører ordet kultur, smider jeg buxerne! (C.E. Soya).

“Der er rene ting, og der er snavsede ting. Men hvis man lader de smudsige emner passe sig selv, hvad er der så snart tilbage af de andre? Og hvis filosofien fra starten og uden at stille spørgsmål accepterer forhåndsinddelingen i 'rent' og 'urent', hvad er der så tilbage af filosofien?” (André Glucksmann).

I dette skrift skal tre teser bringes for dagen. Kort fortalt: a) For det første antagelsen af at kvindebrystet - brystøjet - er verdens udgangspunktet for det nyfødte barn, b) siden bryst-pikøjet som værdisætter i opvæksten, samt c) navlepikkens indflydelse. Og hvad det specifikt henviser – og henfører – til, det kræver uddybning, derfor dette skrift.

Undervejs skal spørgsmålene om blandt andet ”det skønnes ophav” efterspores, løsningen af det ubesvarede spørgsmål om brystets areolaområde, pyramidernes og korsets egentlige betydning blotlægges, samt afdække konsekvenser for verdenssamfundet i vor tid og fremover.

Ideen til dette skrift fik jeg oprindeligt i 2001 efter at jeg havde afleveret mit filosofispeciale september samme år, udprintet begyndelsen af september, og forarbejderne var jeg klar med i 2003. Fuldtidsarbejde og andre projekter har dog reelt taget min tid siden. I anden halvdel af 2010, 10-årsjubilæet om man vil, fandt jeg dog endelig tid til at komme i gang. Udformningen har fået en strammere og betydeligt kortere form end oprindeligt tiltænkt. Grundideerne er dog

de samme og også hovedtitlen, *Maxima Amoralia*, der, her ganske kort fortalt, angår en gennemgående *læsemetode*, som er nødvendig for at nå til bunds, men som ikke nødvendigvis er lig med konklusionen og ej heller bogens morale.

Arbejdstitlen, der er forblevet hovedtitlen, lå fast i 2002. Den spiller på de værdier mennesker idé- og kulturhistorisk set tillægger den nøgne krops former medens undertitlen, *kropsformernes filosofi*, er analysen af nævnte værdier og kroppe. Desuden er hovedtitlen et modstykke til Adornos noget gammelvictorianske moralsæt og hans mindre skrift *Minima Moralia*, og dog er der moralkritiske konklusioner i herværende skrift. A-slutningen henviser til hunkøn på latin, som for eksempel i romernes Cloaca Maxima – den store kloak - hvori implicit ligger en diskriminerende sammenstilling imellem kloak og kvinder og hvad deraf ledes ud¹. Emneomfangsmæssigt set er det vægtede hunkøn i titlen ikke meget galt for dette skrift, men inkluderer tillige hankønnet i nærværende bog. Og spiller i tillæg så rigeligt på *Amor(alia)*. Så det er ikke valgt i en fej (og tilsløret) sags tjeneste, indholdsfordelingen er i hunnernes favør.² Desuden henviser betegnelsen 'maxima' direkte oversat til 'det vigtigste'. Så bliver spørgsmålet hvad som er vigtigst – fisse, amoral eller moral? Eller, måske den vigtigste amoral i idéhistorien, der vil kunne sættes lig den alternative hovedtitel: *Maxima Amouralia*.

¹ Tilføjelse primo 2015: A-et i A-moralia spiller således ikke på en partipolitisk liste A, selvom det snildt kunne have gjort det, det har i HT-S' fireårige regeringsperiode ofte været et af de mest amoralske danske partier til dato. Her tænker jeg ikke kun på skoleområdet (2013).

² I nyere tid er der ganske vist gået en del inflation i det første ord: en victoriansk Fakebook-ejers nyfødte barn døbes Maxima (2015), og anvendes som tavlerekvisit, kædet sammen med vulva (Max. Vulva; eller kæmpekussen), hos en deprimeret (fake måske?) filminstruktør (2014). Betegnelsen kan hverken børn/et menneske eller en kvindeskede dog leve op til - et kunstværk eller filosofibog derimod. M-et kan netop give max mindreværd og overbelastning. Tidligere er Maxima også anvendt for bl.a. et computerprogram (1968), tildelt et royalt barn i Holland (1971), samt i andre handelsmæssige sammenhænge.

En 2'er om Verdensrøven vil måske også en dag blive presset ud. Jeg har dog rådet lidt bod på det i form af den lille bog, *Sørinsk Sex*, jeg skrev sideløbende med dette skrift, og som i sin 3. del behandler spørgsmålet om hvorvidt Kierkegaards R nu også egentlig står for Røv, samt et ældre kapitel om Diogenes på tønden i min *Værens-filosofiske Tvekampe*.

Også en stor tak til illustratorbranchen (billedhuggere, fotografer, grafikere, malere, plakatkunstnere, skulptører og tegnere m.fl.), herunder de, det ikke har været muligt at opspore. Jeg har også selv forsøgt mig ud i en del illustrerende tegninger til dette skrift, det må læserens øjne bære over med.

God fornøjelse

Ulrik Huusom, København, sommer 2012.

* Optagelse af nyt stof standsede den 1. september 2013, med undtagelse af et par daterede tilføjelser i hhv. 2014 og 2015.

Indledning

Metoder og undersøgelsens gang

– *kildeanalernes fejlbehæftethed*

Sexualmoralens eneste princip: anklageren har aldrig ret. *Adorno*

Falsk er for os enhver sandhed, der ikke afgiver et grin. *Nietzsche*

Se moderne på fortiden og historisk på nutiden. *Brusendorff & PH*

Enhver filosofi, der kan puttes i en nøddeskal, hører hjemme der. *S.J. Harris*

Når fortiden undersøges må man naturligvis acceptere en begrænsning i erkendelseshorisont, man befinder sig i den *hermeneutiske cirkels limbo*, vi er kastet ind i tidshorisonten på et vilkårligt sted, det er vilkårene. Heraf følger, at man som altid, er nødsaget til at fortolke sig ind på en meningsfuld horisont eller sammenhæng. Faktisk empiri, historisk overleverede relikter, statuer og anden brugskunst kan ikke tages for pålydende, de må *kritisk* indtænkes i en meningsfuld sammenhæng, det samme gælder overleverede kilder, stentavler m.m. Kildekritikken må også inddrage *eksakt empiri*, en testning af en statues sten- eller træalder, er eksempelvis ikke nødvendigvis en nøjagtig afspejling af selvsamme artefakts tilblivelsesperiode, den må altid dateres yngre end materialets alder. Meningsfuld sammenhæng forudsætter naturligvis *tænknings love*, konsistens og følgerigtighed, og et stort mål af konsistent *konstruktion* (intuitionisme). En ”realistisk” eller tanken om en ”naturalistisk” model eller naturtro

afbildning af virkeligheden, må i første omgang forkastes som en temmelig naiv tanke, i denne undersøgelse skal dog gentænkes fysiske fænomener i kultursamfundene, hvor jeg antager, at der ikke er blevet *kigget* dybt nok – det er alt *for* kulturelle øjne, der tidligere har kigget – *hvad forestiller fænomenerne egentlig*, når man tager de ”naturlige øjne” på? Tesen er generelt den, at der må kigges *uartigt*, for at kunne besvare de tre stillede spørgsmål. Nietzsches motto om en *omvurdering af værdierne*, at vende op og ned på dem med 180°, som han beskriver, at der angivelig skal have hændt i antikken, må reelt genovervejes som metodisk regel, i denne sammenhæng dog endnu dybere end Nietzsche forestillede sig, idet der formentlig er forekommet indtil flere omvurderinger både før og siden.

Undersøgelsen eftersporer tre sådanne omvurderinger, der afstikkes i de *tre første dele*. I *fjerde del* uddybes tesaerne i forhold til en række moderne fænomener og i den *femte del* omvurderer jeg det hele en fjerde gang, hvor juridiske konsekvenser afstikkes. Undersøgelsen vil desuden være tilføjet *idéhistoriske nedslag* og *oversigter* samt undertiden pædagogiske *bokse, hip og spørgsmål*.

Uartig eller psykoanale problemer?

Usømmeligheder kalder som regel på Freud, men hans psykoanalyse er i problemer når (hvis) den skal forklare sin metode, eftersom årsager, empiri, fortolkning, forklaring og motiver (herunder intentionalitet) ikke kan forklare hinanden, de er alle dele af samme kompleks. Men forskellige, hvorfor de ikke kan sammenblandes som forklaringsmodel. Og endelig så følger heraf, at metoder ikke er identisk med en forklaring.

(Jan Faye samler koncist op på problematikken i *Athenes kammer*. 2006, 2. udg.: 43 ff.).

Indvendingen gælder de fleste metoder. Og bliver alligevel et formaliseret logisk forsøg på at lukke munden på Freud. Jeg skal dog med min metode i nærværende bog søge at komme uden om denne hindring igennem som sagt fokusere på kontante fysiske former og vedvarende ubetinget gå til strengen: tænke *uartigt* som princip; som regel har det blotte øje ret når det tænker sjofelt, når det kommer til

former, idet de er symbolske, og derfor med modsat fortegn end hvad en renset tekniceret linse optager.

Allerede hér vil den strenge logiker grangiveligt indvende at jeg forbryder mig på just ovennævnte indvendinger i forbindelse med forklaringer, og dermed lever jeg netop op til førstnævnte intenderede læseprincip. Når det kommer til seksualitetens område da gælder det netop om at overskride grænser for overhovedet at kunne knække gådenødder.

Sproglig kriminalitet:

Jeg har i dette skrift tillige begået adskillige sproglige forbrydelser, Dansk Sprognævn ville nok få klumper i buxen, når omfanget af denne undersøgelse vil gå op for dem. Det har dog været nødvendigt, at overskride – ikke kun overskide - det herskende sprogdekorum, menneskenes udgangspunkt er nu en gang beskidt og bæskidt, det kan idé- og kulturhistoriens artige eufemismer ikke skjule. Og menneskene er det endnu, sprogenes rette og oprindelige naturlige brug og betydning (etymologi), er nødvendig for at belyse disse vilkår. Dér, hvor jeg har manglet sprog, har neologismer ligeså naturligt været nødvendige. Herunder har jeg også fundet det nødvendigt at indlemme såkaldte kimæreord, også kaldt ”luderord”, der kobler sig på tværs af gammelkendte betegnelser (tanker), tilsvarende må enhver filosof selv være åben overfor alle de tanker der tilbyder sig; kun et indskrænket og fladbundet hoved kender svarene på forhånd. Skulle nogen finde det temmelig terrible sagt med hævede bryn og stram Oxford-attitude, og det skal der nok være nogen der synes, så skal man huske på at det terrible er afledt af *terribile* (lat.), det forbavsende, der i renæssancen blev til livlighed, kraft og ild.

Og privatsfæren: En og anden vil sikkert hævde at jeg er gået for vidt i dette skrift og at jeg har strippet alt og alle. Ja, og der er tilmed tilnærmelsesvis persiflage ind imellem men kun i pædagogiske øjemed, og retfærdigvis skal det også siges, at *ingen* trods alt er gået ram forbi, jeg selv inklusiv, og det vil nogle sikkert også beklage sig over; gymnasielærere, og navnlig gymnasielærere er dog vant til at høre på ureflekterede retiradekor, BS-følsomhedstærskelen er tem-